

Tiské stěny

Dopisem se policii ozval jistý pan D., toho času ve výkonu trestu, který od 5. do 27. srpna trávil dovolenou se svou družkou a dětmi v Tiských stěnách. Podle jeho mínění se měly dívky nacházet někdy kolem 15. srpna v uvedeném prostoru, a to vždy s jinou partou horolezců. V dopise tvrdil, že obě dívky poznává, a uvedl konkrétní místa, kde se měly vyskytovat, jelikož je údajně viděl několikrát.

Policie v tomto případě odvedla skutečně mravenčí práci. Prohledala všechny ubytovací záznamy, dokonce si nechala opsat vrcholové knihy uvedených skalních stěn, a následně ustanovila a vytěžila všechny horolezce, kteří se ve skalách v uvedené době pohybovali. Jenže o dívkách nikdo nevěděl ani neslyšel a z předložených fotografií je nepoznal.

Pan D. byl tudíž oficiálně jediným člověkem, který je v Tiských skalách spatřil. Přesto může na tomto svědectví přece jen něco být.

Hřensko

Nyní opět zavítáme do Hřenska. Jako by toho v minulé kapitole nebylo málo. Upozornil jsem čtenáře, že si má zapamatovat jméno pana Dvořáka, výběřčího vstupného. A teď je tu zas. Přispěchal, aby přispěl svojí troškou do mlýna.

Téměř po čtyřech letech oznámil, že si na obě dívky vzpomíná, jak si u něho v srpnu kupovaly pohlednice. Jeho družka následně vypověděla, že již v roce 1988, kdy se vysílala televizní relace o pohřešovaných dívkách, je poznal – měl je vidět zhruba týden před vysíláním televizního pořadu. Proč Dvořák skutečnost, že obě dívky spatřil u Pravčické brány, neoznámil rovnou? Byla to přece jeho povinnost! Odpověď se již nedozvíme...

Podle Dvořáka to měl být pátek, sobota nebo neděle, tedy dny, kdy mu vypomáhala družka. Jenže který týden? Zjistil jsem, že relace se vysílala 20. srpna 1988, tudíž by to vycházelo na neděli 14. srpna. Víme, že 13. srpna dívky stopovaly z Adršpachu směrem na Prahu!

Jistý Karel V. se přihlásil na policii, že obě dívky viděl 17. srpna, jak stopují kolem 11:00 v obci Bělá pod Bezdězem ve směru na Ústí nad Labem. Později je zahlédl v Doksech, kde se zastavil na oběd. Vzhledem k tomu, že uvedený den byla středa, tak je více než jisté, že byly na cestě zpátky z Hřenska. Z toho důvodu je nejpravděpodobnější, že se 13. srpna přesunuly z Adršpachu do Hřenska, kde se zdržely nejméně do 17. srpna a potom pokračovaly k Máchovu jezeru.

Tuto teorii ovšem „nabourává“ svědectví Jindřicha F., který je viděl 9. srpna ve vlaku z Prahy do Bohušovic, když se vracel od soudu, který mu vyměřil termín nástupu do vězení. Obě dívky poznal a slyšel jejich rozhovor, kterak mají v plánu jet do Hřenska! V tom případě do své cílové štace děvčata nedorazila, jelikož se nám 11. srpna připomínají v Poděbradech, kde jim zastavili dva již zmínění svědci.

Zajímavou skutečností je, že dívky byly vybaveny mapou Prahy a na 9. a 10. srpna nemají „alibi“. Existuje teoretická možnost, že dojely až do Tiských stěn – vždyť je to kousek –, jenže tato varianta neodpovídá tvrzení svědka, který je zde zahlédl až 15., a to několikrát za sebou. V tom případě by musela děvčata přicestovat do Tiských skal až z Hřenska, odkud je to pro stopaře také nedaleko. Jak vidno, termíny se nám krásně překrývají.

Hypotetická svědectví

Jako nepravděpodobná svědectví jsem vybral ta, která hlásí výskyt děvčat na různých místech Čech. Od Karlových Varů 11. srpna,

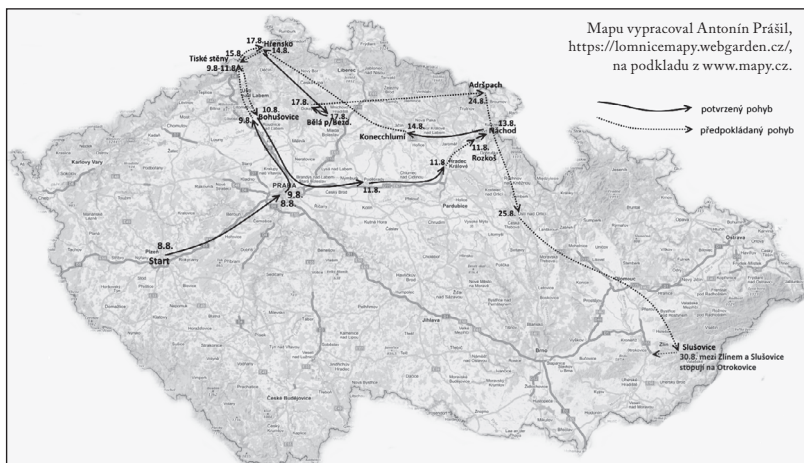
Teletína 12. srpna, Suchdolu nad Lužnicí 18. srpna až po České Budějovice dne 19. srpna.

Časovému harmonogramu naopak odpovídá svědectví Jany K., která Lenku s Ilonou viděla 14. srpna v 11:30 v obci Konecchlumí na Jičínsku, jak vystupují z auta a jdou si koupit zmrzlinu. Později vůz v osádce dvou dívek a jednoho řidiče odjel směrem na Hořice. Tento poznatek není ve spisu dále rozpracován. Jistá žena dívky naopak viděla ve vlaku z Hradce Králové do Dobrovic, a to 21. srpna. Svědkyně však neuvedla správný popis jejich zavazadel a vyšetřovatel ve spisu označil svědectví jako nepravděpodobné.

Řidič autobusu Jaromír M. 15., nebo 17. srpna (přesné datum si nepamatuje) v 10:35 zastavil v Polici nad Metují dvěma dívkám, o kterých si původně myslel, že jsou Polky. Dotazovaly se ho na cestu do Adršpachu a po deseti minutách jim zastavil na silnici, která vede uvedeným směrem. Vyšetřovatel jeho svědectví nebere v úvahu, neboť na jiných fotografiích nebyl řidič autobusu schopen dívky rozpoznat, a jak víme, v uvedený den se měly nacházet úplně někde jinde. Z těchto důvodů nelze brát svědectví jako hodnověrná. Nejsou podložena, či si přímo protirečí a jako s hodnověrným důkazem nelze s nimi dále pracovat.

Časová osa

Na základě všech dostupných údajů jsme schopni učinit jistý předpoklad pohybu obou dívek, jenž si znázorníme na mapě, kterou mi na podkladě serveru Mapy.cz zhotovil Antonín Prášil z Lomnice nad Popelkou, profesionální tvůrce map.

Nemůžeme si nevšimnout hlavního těžiště akčního rádia především v severních a východních Čechách. Jistě nejde o náhodu. Na začátku této kapitoly jsem uvedl, že jsem ve svědectví našel určitý řád – toto je důkaz. Jestliže je můj předpoklad – opřený o výpovědi svědků – správný, mohlo to být takto:

Dne 8. srpna děvčata vyrazila z Plzně do Prahy. Vzhledem k faktu, že s sebou měla mapu Prahy, existuje předpoklad, že se v Praze jeden den skutečně zdržela, ale již 9. srpna je svědek viděl, jak jedou vlakem z Prahy směrem na Ústí nad Labem s úmyslem, že se vydají do Hřenska. Tam však z nějakého důvodu nedojela. Jiný svědek uvádí, že se již kolem tohoto data mohly Lenka s Ilonou objevit v Tiských stěnách s nějakými horolezci. To je však čistě hypotetické, v mapce proto vyznačeno tečkovaně.

Z nějakého nám neznámého důvodu změnily dívky svůj úmysl a rozhodly se vydat na východ. Nevíme přesně, kterého dne. Nejpozději to mohlo být 11. srpna, kdy se kolem 13:30 objevily na čerpací

stanici v Poděbradech, kam se podle mého názoru musely vydat nejrychlejší cestou přes Prahu. Tento pohyb mám za potvrzený.

Jako čistě hypotetický uvádím odjezd z křižovatky Jaroměř/Ostava směrem na vodní nádrž Rozkoš, kde se mohly vyskytnout 11. srpna, jak vypověděl svědek Petr D. Zde mohlo dojít k nějaké komplikované situaci, ale silně pochybuji, že skončila smrtí.

V den, kdy se děvčata měla vracet domů, tedy 13. srpna, byla viděna, jak u Náchoda stopují směrem na Prahu. Domů však nedojela. Jejich stopa se objevuje nejdříve v obci Konecchlumí u Jičina, což můžeme brát jako poměrně logický pohyb, i v předpokládaném směru na Hřensko, kde je viděl výběrčí Dvořák. Podle naší časové posloupnosti se toto muselo odehrát v neděli 14. srpna.

Nabízí se otázka, zda se dostaly (opět) do Tiských stěn, které jsou relativně nedaleko. Tam mohly být spatřeny dalším naším svědkem, panem D., jenž je měl vidět hned několikrát. Poté se dívky logickou cestou přes Hřensko nejpozději 17. srpna vracejí směrem k Máchovu jezeru, kde je někdo zahlédne nejprve v Bělé pod Bezdězem a později v Doksech. Toho dne po nich bylo vyhlášeno celostátní pátrání.

Následuje dlouhá odmlka. Co se dělo od 24. do 26. srpna, zůstává ve hvězdách. V tyto dny se dívky měly objevit v Adršpachu, kde je údajně spatřila rodina z Liberce. Trasy jsem vyznačil již hypoteticky, neboť nemáme o jejich pohybu jediný písemný záznam. Kolem 25. srpna se ještě připomínají v Ústí nad Orlicí.

Poslední svědectví nám přináší jistý Vladimír H., který vezl dvě děvčata odpovídající popisu našich stopařek 30. srpna. Ten ve své výpovědi uvádí, že obě dívky bezpečně poznal, a dokonce popsal zcela správně jejich oblečení a zavazadla. Tím relevantní svědectví končí. Následuje mlčení...

Co se rozhodně nestalo?

Je nade vši pochybnost, že se Lenka a Ilona dostaly do situace, kterou nebyly schopny zvládnout. Proč nepřijely domů v dohodnutém termínu? Proč se nepřihlásily dobrovolně na policii, když musely jasně vědět, že minimálně od 17. srpna se po nich pátrá? Kdo a kdy je skutečně viděl naposled? To jsou klíčové otázky, jejichž zodpovězení by do celého případu vneslo světlo.

Domnívám se, a nebudu asi sám, že si holky chtěly udělat dobrodružné prázdniny se vším všudy. Jindy slušná a zodpovědná děvčata se „pobláznila“. Nedovedu odhadnout, jestli skutečně dojely na Moravu, nebo jejich stopa končí v Adršpachu. Mohu alespoň nabídnout ještě několik dílčích teorií.

Teorie Hřensko

Jedna z teorií hovoří v tom smyslu, že Lenku a Ilonu někdo zavraždil již v Hřensku. Mělo tomu odpovídat několik faktů, z nichž většinu můžeme vyvrátit. Předně mělo jít o pohlednice, které si dívky kupovaly u Josefa Dvořáka a jež údajně neměly stihnout zaslat, protože do té doby byly usmrceny. To není tak docela pravda. Dvořák je viděl nejdříve 14. srpna, tedy po šesti dnech jejich cestování. Takže děvčata měla skoro týden na to, aby domů, podle jejich obyčejné zvyklosti, pohlednice poslala.

Dalším faktem, který se opírá o tuto teorii, bylo svědectví Jindřicha F., jenž vyslechl jejich hovor ve vlaku. Jak již víme, místo do Hřenska pravděpodobně dojely do Tiských stěn, kde se zdržely jen velmi krátce, aby zase odcestovaly přes Prahu do východních Čech.

Nedaleko Hřenska, v lese u Kyjova, našli 18. července 1987 houbaři kosti ruky, u níž byly nějaké ohoblované látky. Nálezce si byl jist, že se nejedná o atrapu, jenže jeho společníci ho přesvědčili

o opaku, a tak zůstala celá věc neohlášena. Ostatní svědci jasně popisují, že šlo o odlitek z nějaké tvrdé hmoty. Když se za šest neděl na místo vrátil původní nálezcce, ruka tam již nebyla. Policie tuto souvislost s případem trojnásobné vraždy z minulé kapitoly neprověřovala. Na základě tohoto svědectví vyvstala domněnka o sériovém vrahovi, který v Hřensku útočí na nevinné lidi. Konstrukce je to velmi chatrná a nemá oporu v písemných pramenech ani ve svědeckých výpovědích. I tak jsem 27. prosince 2017 vyjel spolu s badatelem Petrem Drbohlavem, reportérem Jaroslavem Marešem, televizním štábem a speciálně vycvičeným psem na vyhledávání mrtvol na místo, abychom část Hřenska prozkoumali, konkrétně okolí místa, kde si smrt vybrala tři nešťastníky z minulé kapitoly. Výsledek se nedostavil.

Lhář, nebo šílenec?

Miroslav D. byl pěkné kvítko. Člověk s ne úplně čistou minulostí a rozhodně ne dobrou budoucností. Dne 29. srpna 1988 se přihlásil na policii s tím, že obě dívky viděl, jak nastupují v Nepomuku do vozidla značky Ford nebo Renault cizí SPZ, barvy světlé metalízy. Vozidlo mělo odjet směrem na Písek. Dívky poznal podle toho, že jim původně chtěl poskytnout odvoz sám, ale ony ho odmítly s tím, že míří opačným směrem. Jenže pan Miroslav neuvedl ve své výpovědi úplnou pravdu. Později měl zásadním způsobem otočit.

Dne 10. srpna, tedy dva dny po oficiálním zmizení obou dívek, měl jet v Nepomuku do kopce, když zahlédl, jak vystupují už ne z fordu nebo renaultu, ale z BMW! Dojel je, a protože stopovaly, zastavil jim.

Když jsem zastavil, tak mi říkaly, že jedou do Sušice. Já jsem jim řekl, že je mohu svézt pouze kousek,

a to jsem také učinil, takže jsem obě dívky vezl jen několik málo kilometrů, a to z Nepomuka ve směru na ČB, kde jsem je vysadil na odbočce na Sušice, a potom jsem pokračoval sám.

Za pozornost jistě stojí, že Miroslav D. poznal některé svršky, jež měly pohřešované dívky na sobě. Jenže rozpory v jeho výpovědi nekončí. Měl se svěřit své známé, že jim zastavil proto, že silně přšelo a bylo mu jich líto, kdežto při výslechu si nebyl schopen vybavit, jaké toho dne panovalo počasí. Jenže, jak jsem si dal zjistit od Davida Rývy z Hydrometeorologického ústavu, šance, že v té době na uvedeném místě přšelo, je naprosto minimální.

Nakonec na Miroslava prasklo, že se (kulantně řečeno) nechoval právě korektně k jiným stopačkám, kterým jinak rád zastavoval. Dělal jim obscénní návrhy a měl mluvit i o pohřešovaných dívkách. Jedna ze stopařek, která si jeho „seznamovacím“ martýriem prošla, měla policii sdělit toto:

Prý obě dívky vezl, ale neuvedl, kdy je vezl, a že tu jednu zná z dřívější doby, že to byla zdravotní sestra, která byla pěkná holka, která se mu líbí. Uváděl, že je naložil při stopu u benzinového čerpadla na Slovanech (Nepomuc. tž.), a vezl je na odbočku na Klátovy, kde je údajně vysadil. Doslova řekl: ‚Naložil jsem je na Slovanech u pumpy a vezl jsem je jen kousek a vyložil jsem je na křižovatce za Černicemi u lesa.‘

Policie se začala o Miroslava hodně zajímat. Na povrch se dostal i jeho poměr s nezletilou dívkou, a tak bylo přistoupeno na sledování. To ale

nepřineslo žádné výsledky, stejně jako toužebně očekávaný odběr vlasových vláken z opěradel jeho auta, takže stopa nakonec vychladla.

Proč se Miroslav D. nejdříve přihlásil s vylhaným svědectvím, která musel nakonec opravit? Jako bývalému kriminálníkovi mu muselo být jasné, že na sebe akorát upoutá pozornost.

Veze nešťastné stopařky, nebo ne? Podle mého názoru spíš ne. Vzhledem k tomu, že k tomu mělo dojít dva dny po jejich oficiálním zmizení, domnívám se, že by autostopem dojely mnohem dál než z Plzně do Nepomuku. Ujet za dva dny 37 kilometrů není zrovna mnoho. Zvláště když stopují dvě pohledné dívky...

Psychiatrická záhada a kmotr Mrázek

Jistý nemocný šílenec tvrdil, že zavraždil dvě dívky a potom se zbavil jejich těl. Stopy vedly nejen na Kokořínsko, ale dokonce i do hrobky za Varnsdorfem. Bohužel i tato stopa nakonec vychladla. Šlo o Rudolfa Javornického. Do této vraždy namočil několik svých přátel a u výslechu tvrdil, že je nevinný. Vražda však měla být trojnásobná. V této souvislosti není bez zajímavosti, že o dva dny dříve zmizela známá folková zpěvačka Pavlína Braunová!

Javornický prokázal před revolucí bohatou trestnou činnost. Krádeže, zpronevěry a snad i loupežné přepadení. Svoji vinu zkoušel uhrát tzv. „na hlavu“, ale nástupu do vězení se zřejmě nevyhnul. V současnosti tuto informaci nemohu doložit, ale z vězení se zřejmě dostal na základě dodnes sporné amnestie prezidenta Havla. V devadesátých letech začal podnikat, dlouho však nevydržel. Stal se významným informátorem policie, někomu z podsvětí ovšem došla trpělivost. V roce 2001 byl rozstřílen před svým domem. Za objednavatele vraždy je dodnes považovaný kmotr Mrázek.

Závěr

Jsme u konce nejzvláštnějšího případu celé knihy. U každé kapitoly se snažím přijít věcem na kloub, ale zde jsem se zmohl (pouze) na zmapování pohybu nešťastných dívek. Jsem sice první, ale prvenství je to plytké a prázdné. Víc jsem ze spisu nevytřískal.

Vzhledem k tomu, že se vše odehrálo (relativně) nedávno, je pravděpodobné, že lidé, kteří jsou do této kauzy zasvěceni více, než je zdrávo, stále žijí. Jaký to musí být pocit?

Vraždy Jana Masaryka

Jana Masaryka netřeba blíže představovat. Měl několik životních rolí, které dokázal hrát naprosto bezvadně i nad rámec svých možností. Ta poslední skončila tragicky a připomíná nikdy nedopsanou divadelní hru.

Život Jana Masaryka

Z „nepovedeného“ synka jednoho ze zakladatelů republiky Tomáše Garrigua Masaryka nejoblíbenější politickou osobností. Životní dráha Jana Masaryka je naprosto strhující. Na začátku své politické kariéry neměl zrovna jednoduché postavení, jelikož mnoho lidí se na něj dívalo skrz prsty. Byl považován za člověka, jenž měl předem umetenou cestičku a vlastně přišel k hotovému, aniž hnul prstem. On sám se s tím nedokázal do konce života smířit. Avšak vybudování politického renomé na národní, a především mezinárodní úrovni se nikomu nepovede jen tak přes noc, a už vůbec ne z pouhé protekce.

Jan Masaryk se narodil 14. září 1886. Dá se říct, že rané dospívání měl poněkud divoké. O jeho „tazích“ noční Prahou spolu s kumpány se vyprávěly hotové legendy. Školní prospěch neměl zrovna vynikající. Přestože vystřídal několik škol, na žádné se nedokázal udržet. V roce 1906 – zřejmě z popudu svého otce – byl vyslán, nebo spíše uklizen do Ameriky k příbuzným jeho matky Charlotty. Prošel řadou zaměstnání. Dělal mimo jiné i ve slévárnách, ale ani tam jeho pracovní výsledky nebyly právě oslnivé. Měl raději zábavu a noční život. Později byl hospitalizován na psychiatrické klinice, kde mu diagnostikovali hebefrenii – lehčí formu schizofrenie.

Z Ameriky se Masaryk vrátil v roce 1913. O dva roky později nastoupil do armády, kde setrval až do roku 1918. Vojenský režim měl

zřejmě vliv na jeho charakter a z nedisciplinovaného mladíka se nakonec stal poručík, který s touto hodností v roce 1918 z armády odchází.

Díky talentu na jazyky dostal příležitost pracovat ve službách ministerstva zahraničí a již v roce 1919 se stává *chargé d'affaires* ve Washingtonu. Úzce spolupracoval s tehdejším ministrem zahraničí a pozdějším prezidentem Edvardem Benešem. Jeho pohotovost a řečnická bezprostřednost jej opravňovala zastávat vysoké diplomatické funkce. Nejprve coby legační rada v Londýně, v roce 1925 již jako zastupitel. V nelehkých časech rozpínavosti sebevědomého a agresivního Německa před Mnichovskou dohodou nedokázal přesvědčit ostatní státy, aby odmítly Hitlerovy požadavky. Evidentní nevěle především Anglie a Francie řešit bezprostřední ohrožení tehdejšího Československa není „zásluhou“ našich diplomatických kruhů, ale neochoty podat pomocnou ruku mladému státu v bláhové naději na odvrácení válečného konfliktu. Mnichovská dohoda v roce 1938 zpečetila osud Československa a Jan Masaryk ze služeb ministerstva zahraničí odešel. Krátce se usadil v Americe. Po vyhlášení protektorátu v roce 1939 byl prezidentem exilové vlády Benešem povolán do Londýna, aby zastával funkci ministra zahraničí v exilu. Jeho středeční projevy *Volá Londýn* stmelovaly celý národ, přestože poslech zahraničních rozhlasových stanic v době protektorátu byl trestán smrtí. Po skončení války se stal opět ministrem zahraničí a ve své funkci setrval i po demisi nekomunistických ministrů v roce 1948. To už Jan Masaryk spolu s prezidentem Benešem věděli, že naoko přívětivý Stalinův Sovětský svaz nebude trpět myšlenku Československa, které by mělo hrát úlohu přemostění mezi demokratickým západem a komunistickým východem. Nemocný Beneš na nátlak Klementa Gottwalda demise ministrů přijal, takže komunistickému puči nestálo nic v cestě. V nově zrekonstruované vládě měl Jan Masaryk zasedat na postu ministra zahraničí.

Sklíčený a depresivní Masaryk se musel pomalu smiřovat s myšlenkou, že bude sloužit komunistické myšlence a jako takový bude před ostatním demokratickým světem používán jako štít, za který se budou komunisté schovávat.

Měl prohlásit, že do nové Gottwaldovy vlády nepůjde. Doslova řekl: Konec švejkovin, tam už nepůjdu. O několik hodin později, dne 10. března 1948, byl v ranních hodinách za podivných okolností nalezen na nádvoří Černínského paláce pod okny svého bytu. Jen tak. V pyžamu. Naruby oblečeném.

Přestože ještě nebyla provedena pitva, týž den byla celá událost uzavřena jako sebevražda. Dalo by se říct, že jeden z nemnoha plamíků demokracie byl uhašen.

Náhody krajně nenáhodné

V době, kdy píšu tyto řádky (červenec 2019), jsem odevzdal veškeré podklady do televizní redakce. Po téměř ročním čekání začal případ Jana Masaryka lákat redaktory a k realizaci reportáže není daleko.

Smrt Jana Masaryka je proanalyzována velmi dobře ze všech možných směrů. Názory na úmrtí se kloní spíš k vraždě než k sebevraždě. Je sice pravdou, že Masaryk trpěl vleklými depresemi, které zřejmě po dědil po své matce, a možnost sebevraždy se nedá jednoznačně vyloučit, ale i já jsem přesvědčen, že byl zavražděn. Takové je v současnosti i oficiální stanovisko vyšetřovatelů, přičemž pachatel zůstal neznámý.

Historici, novináři a vyšetřovatelé odvedli velký kus práce a v jejich názorech a postřezích je možné najít velmi zajímavé skutečnosti. Přesto jsem se pokusil námět reportáže postavit na zcela jiném základu.

Při četbě vybrané literatury jsem vždy našel společného jmenovatele, který nám zcela jednoznačně říká: většina osob zainteresovaná

v šetření tohoto podivuhodného případu skončila špatně. Ať už jde o podivné sebevraždy, vraždy, náhlá úmrtí, vyhození ze zaměstnání a následná šikana novým režimem nebo neodůvodněné dlouholeté věznění. Osoby, jež mohly znát pravdu, případně měly na tragédii nějaký podíl, byly ve vykonstruovaných procesech odsouzeny k smrti.

Ať jsem se snažil sebevíc, v ostatních pracích jsem o těchto „náhodných“ jevech nenašel nic konkrétního. O to větší byla moje zvědavost. Z toho důvodu není nadpis kapitoly zavádějící, ale nanejvýš oprávněný. Tragická událost z 10. března 1948 má další temné pozadí. V několika případech mohlo dojít k vraždám v přímé souvislosti s Masarykem – a na ty se zaměříme.

Než se dopracujeme ke konkrétním jménům a okolnostem jejich pravděpodobně účelového „zmizení ze scény“, nebude na škodu připomenout si okolnosti Masarykovy smrti.

Motiv neznámý

Archivní fondy obsahují záznamy nevyjasněných úmrtí napříč všemi režimy, které naše republika zažila. Některá mají zjevnou příčinu v negativních lidských vlastnostech, jako jsou chamtivost, žárlivost, závist, nestálost při výběru partnerů nebo zvláštní sexuální pohnutky. Přestože jde o motivy zcela jednoznačné, pachatele se často nepodařilo vypátrat nebo prokázat jejich vinu. Zapadají sem i vraždy politické, nejčastěji provázané konspiračními teoriemi.

Případ smrti ministra zahraničí Dr.h.c. Jana Masaryka je kombinací vícera nadepsaných kritérií. Jsem přesvědčen, že došlo k určitému paradoxu. Jednalo se nejspíš o vraždu politickou, ale zároveň chybí konkrétnější motivace zabijáků, jelikož Jan Masaryk mohl překážet prakticky všem, ale zároveň by jeho smrt řadě lidí značně přitížila.